

De glørværdige resultater af at blive døbt for de døde

***"Ligesom alle dør, fordi vi alle tilhører Adam, vil alle, der tilhører Kristus, få nyt liv."
1. Korintherbrev 15:22***

Få vil benægte, at hele menneskeheden enten er død eller døende. Paulus forklarer i vores indledende vers, at dette begyndte med det første menneske, Adam. Det skyldtes Adams ulydighed mod den guddommelige lov. (Første Mosebog 2,16-17; 3,17-19). Hele det 15. kapitel i 1. Korintherbrev er en forsikring om, at de døde vil få mulighed for en fuld genoprettelse til livet ved hjælp af en opstandelse.

Paulus forklarer, hvorfor det er sådan: "Ligesom døden kom ind i verden gennem et menneske (Adam), er opstandelsen fra de døde begyndt gennem et andet menneske." (Kristus Jesus) vers 21). Her bliver vi mindet om, at det var mennesket Kristus Jesus, der forløste verden fra døden, hvilket er i overensstemmelse med Jesu egne ord, da han

sagde, at han ville give sit kød "mit kød, som jeg vil give til verdens liv." Johannes 6:51

Apostlen brugte ordet "løsesum" til at beskrive denne del af Guds plan for at redde mennesket fra dødens fordømmelse. Han skrev: "Dette er godt og behager Gud, vores Frelser, som ønsker, at alle skal blive frelst og forstå sandheden. For der er én Gud og én mellemmand, som kan forsoner Gud og menneskeheden gennem mennesket Kristus Jesus. Han gav sit liv for at købe frihed til alle." 1 Timoteus 2:3-6

Det græske ord i Det Nye Testamente, som er oversat med "løsesum", betyder "en pris, der svarer til", en "forløsningspris". Mennesket Kristus Jesus, som ifølge Skriften var "hellig, uskadelig, ubesmittet, adskilt fra syndere", svarede til det perfekte menneske Adam, som var skabt i det guddommelige billede. (Hebræerbrevet 7:26; Første Mosebog 1:26-27). Det var Adam, som bragte døden over sig selv og hele sit afkom ved at overtræde den guddommelige lov. Det perfekte menneske, Jesus, gav sig selv i offerdøden, og på den måde var han en tilsvarende pris. Dette offer gav forløsning for Adam og dermed alle dem, der stammede fra ham - hele menneskeracen. Denne "løsesum for alle", som

Paulus beskrev det, åbnede vejen for, at alle kunne vende tilbage til livet.

Paulus skrev et andet sted: "For syndens løn er døden, men Guds frie gave er evigt liv ved Kristus Jesus, vores Herre." (Romerne 6:23). En lignende tanke kommer til udtryk i Johannes 3:16-17: "For sådan har Gud elsket verden: Han gav sin eneste søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Gud sendte sin søn til verden, ikke for at dømme verden, men for at frelse verden gennem ham."

Jesus forklarede videre: "Der er ingen dom over nogen, der tror på ham. Men den, der ikke tror på ham, er allerede blevet dømt for ikke at tro på Guds eneste søn." (Johannes 3:18). Disse tekster afslører, at hele verden på grund af arv er dømt til døden, og at befrielse fra denne fordømmelse og muligheden for genoprettelse til perfekt liv er blevet tilvejebragt gennem Kristus. Men denne genoprettelse afhænger af den enkeltes tro og accept af, at denne kærlige bestemmelse er blevet truffet.

I denne tid siges det, at de, der efter at have hørt om denne Guds nåde, accepterer den på betingelse af

lydighed og fuld dedikation til at gøre den guddommelige vilje, er "retfærdiggjorte", regnet som retfærdige i Guds øjne. Paulus skrev: "Da vi er blevet gjort retfærdige i Guds øjne ved tro, har vi derfor fred med Gud på grund af det, som Jesus Kristus, vores Herre, har gjort for os." (Romerne 5:1). De, som ikke er kommet til Kristus i fuld tro, støttet af en fuldstændig dedikation af deres liv til at gøre Guds vilje ved at følge i Jesu fodspor, nyder ikke på nuværende tidspunkt denne "fred med Gud". De er stadig fremmedgjorte over for ham på grund af synd - de er stadig dødsdømte.

Der er ingen anden vej til frelse fra døden end gennem Kristus. Da Peter talte om Jesus, sagde han: "Der er ikke frelse i nogen anden! Gud har ikke givet noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved." (Apostlenes Gerninger 4:12). Grunden til, at der ikke er nogen frelse fra døden undtagen gennem Jesus, er, at han er den eneste, der udgød sit perfekte menneskeblod på vegne af den syndeforbandede og døende race. Udgydt blod er i Skriften et symbol på udgydt liv, og Jesus "udgød sin sjæl til døden", for at Adam og alle hans efterkommere kunne få en mulighed for at leve. Esajas 53:12

Når vi i tro tager imod det, som Kristi udgydte blod giver os, og hengiver os til den guddommelige vilje, finder vi ud af, at der er mere i det end blot at tro. Paulus skrev: "For I har ikke kun fået det privilegium at stole på Kristus, men også det privilegium at lide for ham." (Filipperne 1:29). Der er mange skriftsteder, som viser, at det er et privilegium for kristne at lide med Jesus. I sit brev til Timotheus skrev Paulus: "Dette er et troværdigt ord: Hvis vi dør med ham, skal vi også leve med ham. Hvis vi udholder modgang, skal vi regere med ham. Hvis vi fornægter ham, vil han fornægte os." 2 Timoteus 2:11-12

FOR DE DØDE

Det er passende, at Paulus nævner dette aspekt af den guddommelige vilje for alle troende i forbindelse med sin diskussion om de dødes opstandelse. Der var åbenbart nogle i menigheden i Korinth, som ikke troede på Jesu opstandelse. Han påpeger, at hvis Kristus ikke blev oprejst fra de døde, så er der ikke noget håb om, at nogen af de døde vil blive genoplivet. Han viser tværtimod, at Jesus ikke kun er opstået fra de døde, men at alle gennem ham vil blive

bragt tilbage fra de døde og få mulighed for at blive genoprettet til perfekt liv. 1. Korintherbrev 15:12-22

Apostlen viser tydeligt, at dette vil blive opnået ved Kristi herredømme, og at han vil regere, indtil alle fjender er lagt under hans fødder. Selv døden vil blive tilintetgjort. Når dette herlige værk er fuldført, vil Kristi rige blive overgivet til Faderen, så han "vil være fuldstændig suveræn over alt overalt." 1. Korintherbrev 15:24-28

Til dette tilføjer Paulus disse ord: "Og hvorfor skulle vi selv risikere vores liv time for time? For jeg sværger, kære brødre og søstre, at jeg ser døden i øjnene hver dag. Det er lige så sikkert som min stolthed over, hvad Kristus Jesus, vores Herre, har gjort i jer. Og hvilken værdi havde det at kæmpe mod vilde dyr - de mennesker i Efesos - hvis der ikke er nogen opstandelse fra de døde? Og hvis der ikke er nogen opstandelse, så lad os feste og drikke, for i morgen dør vi!" vers 29-32

Her bliver vi mindet om, at sande troende i Kristus - dem, der faktisk følger i hans fodspor på nuværende tidspunkt - lider og dør med ham. Dette, forklarer Paulus, er på vegne af den "døde" del af menneskeheden, hvilket indikerer, at de døde på en

eller anden måde vil få gavn af de lidelser og den død, som tilhængerne af Jesus udsættes for. Dette er faktisk et af de vigtige træk ved Guds store plan om at give liv til menneskeheden. Vi bliver gjort opmærksom på det på flere måder i Skriften. En af dem er gennem det løfte, som Gud gav Abraham, om at alle jordens slægter skulle velsignes gennem hans afkom. Første Mosebog 12,3; 22,18

Paulus identificerer denne lovede Abrahams sæd som værende Jesus og tilføjer: "Og alle, der er blevet forenet med Kristus i dåben, har iført sig Kristus ... Og nu, hvor I tilhører Kristus, er I Abrahams sande børn. I er hans arvinger, og Guds løfte til Abraham tilhører jer." (Galaterne 3:16-27-29). Her er det tydeligt, at de, der er døbt til Kristus, og som er trofaste, sammen med ham vil arve løftet om at velsigne alle jordens familier. Da disse "jordens familier", som skal velsignes, enten er døde eller døende, er det logisk at tænke på dem, der bliver døbt til Jesus Kristus, som dem, der symbolsk set bliver "døbt for de døde". Det er gennem denne dåb, at de viser sig værdige og bliver forberedt til det store fremtidige arbejde med at velsigne alle jordens familier.

DÅBEN FORKLAREDE YDERLIGERE

Den neddykning i vand, som Skriften autoriserer for kristne, er blot et symbol eller et billede på den sande dåb, som ikke er i vand, men i Kristus, og mere specifikt i hans død. Paulus siger: "Eller har I glemt, at da vi blev forenet med Kristus Jesus i dåben, forenede vi os med ham i hans død? ... Da vi er blevet forenet med ham i hans død, vil vi også blive oprejst til livet, som han var." Romerne 6:3,5

Hvad var "ligheden" med Jesu død? Apostlen forklarer yderligere: "Da han døde, døde han én gang for at bryde syndens magt ... Så I skal også anse jer selv for at være døde for syndens magt." (vers 10-11). Jesus havde aldrig været en synder. Hans død "for synden" var derfor en offerdød på vegne af den syndeforbandede menneskehed. At vi bliver plantet sammen med ham ved dåben ind i døden, er ligeledes en offerdød. Paulus skrev: "Jeg beder jer om at give jeres legemer til Gud på grund af alt det, han har gjort for jer. Lad dem være et levende og helligt offer - den slags, han vil finde acceptabelt. Det er i sandhed måden at tilbede ham på." Romerne 12:1

Med henvisning til sin dåb til offerdød sagde Jesus: "Men jeg har en dåb at gennemgå, og hvilken tvang jeg er under, indtil den er fuldført!" (Lukas 12:50). Det græske ord, der her er oversat med "fuldført", har betydningen at være tvunget eller optaget. Vor Herres henvisning er tydeligvis til de sidste timer af hans virke, hvor han ville blive arresteret og dræbt. Derfor skulle hans dåb i bogstaveligste forstand være en "dåb til døden".

Da to af hans disciple bad om at sidde, den ene på hans højre hånd og den anden på hans venstre hånd i hans rige, sagde Jesus til dem: "I ved ikke, hvad I beder om," sagde Jesus. Kan I drikke det bæger, jeg drikker, eller blive døbt med den dåb, jeg er døbt med?" - Markus 10,35-38.

Disse to disciple sagde, at de kunne gennemgå de oplevelser, som Jesus henviste til, så han sagde: "I vil drikke det bæger, jeg drikker, og blive døbt med den dåb, jeg er døbt med." (vers 39). Ordet døbe betyder "at begrave", og henvisningen i disse forskellige tekster er til en begravelse af vores vilje i Guds vilje. Det var Guds vilje, at Jesus skulle dø som offer for verdens synder, og derfor betød begravelsen af Mesterens vilje i hans himmelske

Faders vilje også hans dåb i døden. På samme måde er det Guds vilje, at Jesu disciple skal følge deres Mester ind i døden, at de skal døbes med hans dåb, som Paulus forklarer er en dåb ind i døden.

Jesu offerdød sørgede for ophævelse af den dødsdom, der hviler over den adamiske race; der er ikke brug for noget andet offer til dette. Men verden, som er gjort fri af fordømmelse, har brug for at blive oplyst om Kristi offergerning. Derudover har menneskeheden brug for at blive løftet ud af mental og moralsk fornedrelse og blive rensset for alle syndens vedvarende virkninger for at blive genoprettet til den fuldkommenhed, der gik tabt i Adam. Jesu trofaste efterfølgere, som er plantet sammen i lighed med hans død, skal deltage i dette oplysnings- og genoprettelsesarbejde.

FORSONING AF VERDEN

Forsoning kan defineres som processen med at bilægge eller løse uoverensstemmelser, modsætninger eller konflikter, så to eller flere parter kan blive genindsat i hinandens gunst. Paulus skrev om menneskehedens forsoning med Gud: "Og alt dette er en gave fra Gud, som førte os tilbage til sig selv gennem Kristus. Og Gud har givet os den

opgave at forsonne mennesker med ham. For Gud var i Kristus og forsonede verden med sig selv og regnede ikke længere menneskers synder imod dem. Og han gav os dette vidunderlige budskab om forsoning." 2. Korintherbrev 5:18-20

Det fremgår af denne passage, at Mesterens opofrende tilhængere sammen med ham deltager i "dette vidunderlige budskab om forsoning" - arbejdet med at forsonne menneskehedens verden med Gud. Dette arbejde har sin oprindelse hos Gud, den store ophavsmand til frelsesplanen for den fortabte race. Hans plan blev ført ud i livet gennem Jesus: "Gud forsonede verden med sig selv i Kristus." Så kommer vi, Kristi efterfølgere, ind i billedet som Kristi repræsentanter i det forsoningsarbejde, som han sørgede for. Vi er givet, eller har "fået overdraget", "forsoningens ord".

Vers 21 lyder som følger: "For Gud gjorde Kristus, som aldrig har syndet, til offer for vores synd, så vi kunne blive retfærdiggjort over for Gud gennem Kristus." (2. Korintherbrev 5:21). Her har vi forklaringen på grundlaget for, at vi, som ved arv er medlemmer af den syndeforbandede og døende race, kan bruges af Gud i forsoningsarbejdet. Det er,

fordi Kristus først og fremmest sørgede for vores forsoning, og når vi accepterer denne bestemmelse, bliver vi "gjort retfærdige over for Gud ved Kristus". Vi tilføjer ikke noget til værdien af det blod, hvormed vi bliver forsonet, men kraften i dette blod bevirker vores forsoning, og Gud regner os for retfærdige og giver os det privilegium at deltage sammen med Kristus i forsoningsarbejdet for andre.

Paulus fortsætter i kapitel 6, det første vers: "Vi beder jer indtrængende om ikke at modtage Guds nåde forgæves." Hvor vidunderlig er ikke Guds nåde, som apostlen opfordrer os til ikke at modtage forgæves! Dette privilegium at være medarbejdere sammen med ham er et arbejde, som omfatter to tidsaldrer i Guds frelsesplan - det nuværende evangelium eller den kristne tidsalder og den kommende messianske tidsalder. Kristus gav sine efterfølgere til opgave at gå ud i hele verden og forkynde evangeliet (græsk: et godt budskab) ved af forsoningens ord. (Matthæus 24,14; Apostlenes Gerninger 1,8). Dette arbejde kræver opofrelse, at vi giver vores liv i tjeneste for Herren. Det er det, der er involveret i vores dåb til døden med Kristus, vores lidelse og død med ham.

Som vi har set, vil arbejdet i den kommende messianske tidsalder, når alle Kristi legemsmedlemmer er blevet samlet og forberedt, være at forsone og genoprette resten af menneskeheden til livet. Paulus skrev: "I tiden for min gunst hørte jeg jer, og på frelsens dag hjalp jeg jer." 2. Korintherbrev 6:2

Udtrykket "på frelsens dag" gælder ikke for enkeltpersoners levetid, men for en periode i Guds plan - den nuværende evangelietid - hvor den himmelske Fader accepterer sit folks offer og tildeler dem en rolle i sin plan som arbejdere sammen med ham. I denne tekst citerer Paulus delvis fra Esajas 49,8-9: "Dette er, hvad Herren siger: "På det helt rigtige tidspunkt vil jeg svare dig. På frelsens dag vil jeg hjælpe dig. Jeg vil beskytte dig og give dig til folket som min pagt med dem. Gennem dig vil jeg genoprette Israels land og tildele det til dets eget folk igen. Jeg vil sige til fangerne: "Kom ud i friheden", og til dem i mørket: "Kom ind i lyset". De skal være mine får, der græsser på grønne enge og på bakker, som tidligere var nøgne."

BÅDE HIMMELSK OG JORDISK FRELSE

I løbet af den nuværende tid vil de, som gennem tro får del i den livsforsyning, som Gud har givet dem gennem Kristus, hvis de er trofaste indtil døden, blive ophøjet til herlighed, ære og udødelighed. (Romerne 2:7). De omtales i Hebræerbrevet 3,1 som "dem, der er kaldet til himlen". I 2. Petersbrev 1,4 beskrives de som dem, der har fået løfter om at blive delagtige i den "guddommelige natur", som er Guds natur. I Romerbrevet 5,2 beskrives det, at de glæder sig over at "se frem til at få del i Guds herlighed".

Den guddommelige natur er ikke kun udødelighed, men også kilden til liv. Det er derfor, som i Esajas 49,8-9, der er citeret ovenfor, at de, der omtales som bevaret af Gud gennem alle deres prøvelser, når de lider sammen med Kristus i hans dåb til døden, fremstilles som om de siger til fangerne: "Gå ud", og til dem, der er i mørket: "Vis jer". Disse er "fangerne", den store rest af menneskeheden, både døde og levende, som gennem Kristus og hans trofaste tilhængere vil blive bragt ud af trældom til den adamiske død. Disse vil dog ikke blive ophøjet til den guddommelige natur, som kirken vil blive, men vil blive ført frem "for at arve den øde arv".

Dette er arven fra livet på jorden og herredømmet over jorden, som blev givet til Adam, men som han mistede gennem synden. Denne arv af jordisk liv blev købt med Kristi blod, og kirken vil sammen med ham genoprette denne arv for alle, der vil adlyde lovene i det tusindårige rige med velsignelse, hvor de døde, som sande kristne nu bliver døbt for, vil blive oplyst og få mulighed for at vende tilbage til et fuldkomment menneskeliv.

Hvor er vi taknemmelige for, at vores kærlige og evige Gud har været en altid nærværende hjælp for sit ofrende folk gennem hele denne "frelsens dag", som vi tror nu nærmer sig sin afslutning! Vi er glade for, at vores himmelske Fader gennem Kristi blods fortjeneste accepterer sit folks ofre og gør det muligt at teste deres trofasthed over for ham med henblik på deres endelige ophøjelse til den guddommelige natur.

Som vi har set, har Herren brugt dem som medarbejdere i sin store frelsesplan, selv i den tid, hvor deres dødsdøb har stået på. De vil fortsat blive brugt som forsoningens tjenere i den næste tidsalder, for de vil formidle budskabet om forsoning og genoprettelse til hele menneskeheden, indtil

denne viden om Herren til sidst vil fylde jorden, "som vandet dækker havet". Esajas 11:9; Habakkuk 2:14

Det vil være gennem kirken, som ambassadører for Kristus og ved hjælp af forsoningens ord, at kendskabet til "løsesummen for alle", som Jesus tilvejebragte, til sin tid vil blive "vidnet" eller gjort kendt for alle. 1 Timoteus 2:3-6

BRUDEN

I et symbolsk sprog taler Bibelen om den trofaste kirke som helhed - alle dem, der i den nuværende evangeliske tidsalder er plantet sammen i lighed med Jesu død - som Kristi "brud". I Åbenbaringen 19,7 omtales Jesus som "Lammet" på grund af forløsningens offernatur. Vi læser: "Lad os være glade og juble og give ham ære; for Lammets bryllup er kommet, og hans hustru har gjort sig rede."

Denne "klargøring" på nuværende tidspunkt af dem, der skal forenes med Jesus i herlighed og dele med ham i genoprettelsen af menneskeheden i den messianske tidsalder, har medført mange ofre og lidelser. Jesu egen tjeneste var overvejende et offer, som endte med døden. Skriften opfordrer os til at

være som ham, symbolsk at blive begravet med ham ved dåben til døden.

Den kommende bruds udsmykning er, ud over at være uselvsk kærlighed, der fører til opofrelse for andre, også en udsmykning af ydmyghed og lydighed i udførelsen af Guds vilje. Det er faktisk en rig kombination af alle Helligåndens frugter og nådegaver. (Galaterne 5:22-23; 2. Petersbrev 1:5-7). Det er først, når hvert enkelt medlem af Kristi fremtidige brud er "smukt klædt på til sin mand", og helheden er frembragt i den "første opstandelse", at ægteskabet mellem Lammet og hans brud vil finde sted. Åbenbaringen 21:2; 20:6

Så vil Åbenbaringen 22,17 gå i opfyldelse, for først da vil der være en fuldendt brudeklasse. Teksten lyder som følger: "Ånden og bruden siger: "Kom." Lad enhver, der hører dette, sige: "Kom." Lad enhver, der er tørstig, komme. Lad enhver, der ønsker det, drikke frit af livets vand." Vi får at vide, at "Ånden", Guds hellige kraft og indflydelse manifesteret gennem hans søn, Kristus Jesus, og "bruden", den trofaste kirke, vil udgøre det middel, hvormed menneskeheden vil blive inviteret til at tage del i "livets vand". Således afsløres igen den unikke

position i frelsesplanen, som indtages af dem, der er plantet sammen i lighed med Jesu død.

Det er ikke underligt, at Paulus påpeger, hvor nytteløs den kristne lidelse og død ville være, hvor meningsløs vores dåb til de døde ville være, hvis der ikke skulle være nogen opstandelse af de døde! Men vi ved, at der skal være en opstandelse af de døde, fordi Kristus, "førstegrøden", allerede er blevet oprejst fra de døde og ophøjet til himmelsk herlighed. (1. Korintherbrev 15:23). Den "første opstandelse" vil omfatte alle, der har lidt og er døde sammen med ham, så de kan leve og regere sammen med ham, men dette herlige håb kan kun realiseres gennem trofasthed "lige til døden". Åbenbaringen 2:10

Vi glæder os over forsikringen om guddommelig hjælp til dem, der ofrer deres liv. En af de største tilskyndelser til trofasthed er Skriftens løfte om, at vores "dåb for den døde" verden på nuværende tidspunkt skal komme dem til gode i den næste tidsalder i Guds plan. Hvis vi er trofaste, vil vi få del i det store fremtidige arbejde med at genoprette den døde verden til liv, oplyse dem, forsone dem med Gud og give dem mulighed for at leve for evigt. Sikke et herligt resultat, der er lovet i Guds ord!